

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.Č., proti žalovanému: Exekutorský úřad v Klatovech**, se sídlem Klatovy, Za Beránkem 836, v řízení o žalobě žalobce ze dne 13.9.2014 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 13.9.2014, doručenou Městskému soudu v Praze dne 18.9.2014, se žalobce domáhá, aby soud vydal rozsudek následujícího znění: „*zakazuje se Exekučnímu úřadu v Klatovech, JUDr. Dalimilu Mikovi, sídlem Rybníčky 59, Klatovy, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na rychlé provedení nařízené jeho postihující exekuce a přikazuje se mu, aby neprodleně začal činit pod zn. 120 Ex 1710/08 (exekuční soud v Českých Budějovicích – 21 Nc 5792/08) úkony k provedení či zastavení exekuce, a to i bez návrhu, o němž by byl oprávněný informován*“. Podstatou žaloby byla namítaná nečinnost žalovaného ve věci exekučního řízení zn. 120 Ex 1710/08.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2014 č.j. 8 A 154/2014-7 byla žaloba žalobce postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Plzni. Zdejší soud žalobu obdržel dne 20.10.2014.

U zdejšího soudu byla již dříve vedena řízení o totožných žalobách žalobce (30 A 77/2013 a 57 A 21/2014). Jelikož soud obě předchozí žaloby usnesením odmítl, tudíž o nich věcně nerozhodoval, nepředstavuje tato okolnost překážku věci rozsouzené.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“).

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen o.s.ř.*), ve spojení s § 64 s.ř.s. *kdykoliv za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení)*.

Dle § 2 s.ř.s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž

tak stanoví soudní řád správní.

Soudy ve správním soudnictví rozhodují především o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách (§ 4 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*

Mezi základní podmínky řízení patří pravomoc soudu.

S výjimkou specifických řízení svěřených správním soudům dle § 4 odst. 2 s.ř.s. lze ve správním soudnictví úspěšně brojit pouze proti (ne)činnosti správních orgánů. Za správní orgán je přitom ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. považován orgán moci výkonné, orgán územní samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Žalobce se žalobou brání vůči (ne)činnosti soudního exekutora. Postavením soudního exekutora a možností přezkumu jeho úkonů ve správním soudnictví se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 16.11.2011 č.j. 5 Aps 6/2011-85, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2482/2012, Nejvyšší správní soud uvedl, že „soudní exekutor je orgánem sui generis - fyzickou osobou, na kterou stát delegoval část svých mocenských práv, která jinak přísluší soudům. Exekutor vykonává činnost jako svobodné povolání a má postavení veřejného činitele. Jeho zákonné postavení má tedy smíšenou povahu, jednak vykonavatele nucených výkonů soudních a jiných rozhodnutí a zároveň osoby oprávněné k další činnosti v rozsahu zákona. Stát na exekutory přenesl část svých mocenských pravomocí a zákonem stanovil, jakým způsobem je bude exekutor vykonávat, a také stanovil, jakým způsobem a prostřednictvím kterých subjektů bude stát kontrolovat, zda jsou pravomoci exekutorovi dané vykonávány v souladu se zákonem. Exekutor je tedy soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice. Podle ust. § 28 exekučního řádu se úkony exekutora považují za úkony soudu. Uvedené ustanovení tudíž zakládá veřejnoprávní povahu postavení soudního exekutora a jeho oprávnění rozhodovat o právech a povinnostech soukromých subjektů. Exekutor však není správním orgánem, nelze tedy v jakékoli jeho činnosti, ať zákonné nebo nezákonné, spatřovat zásah správního orgánu, který by bylo lze přezkoumávat ve správním soudnictví.“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19.8.2009 č.j. 4 As 23/2009-88 (dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s názory Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Z výše uvedeného vyplývá, že soudní exekutor není ve smyslu soudního řádu správního správním orgánem, tudíž jeho (ne)činnost nelze podrobit přezkumu prostřednictvím žaloby

ve správním soudnictví. Skutečnost, že správní soudy nemají pravomoc přezkoumávat (ne)činnost soudních exekutorů, představuje nedostatek podmínek řízení, který je neodstranitelný.

Z tohoto důvodu soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. usnesením odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první s.ř.s. *a contrario*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. října 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Helena Kovářiková